

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję EFSA naruszyła art. 4 ust. 4 Konwencji Narodów Zjednoczonych o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (zwanej dalej „konwencją z Aarhus”) zatwierdzonej decyzją Komisji 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s. 1), art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13) oraz art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43). Z naruszeniem tych przepisów EFSA nie potwierdziła w zaskarżonej decyzji ciążącego na niej obowiązku ujawnienia zawartych w żądanych dokumentach informacji dotyczących emisji do środowiska.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję EFSA naruszyła art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr/2001 oraz ciążący na niej na podstawie art. 4 ust. 4 konwencji z Aarhus obowiązek działania zgodnie z przyjętą w tej konwencji wykładnią określonych w art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia powodów odmowy dostępu.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – Tri Ocean Energy przeciwko Radzie

(Sprawa T-719/14)

(2014/C 448/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tri Ocean Energy (Kair, Egipt) (przedstawiciele: P. Saini, QC, B. Kennelly, barrister, i N. Sheikh, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2014/678/WPZiB z dnia 26 września 2014 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1013/2014 z dnia 26 września 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niespełnienia przez Radę kryterium wymaganego, aby umieścić nazwisko lub nazwę w wykazie, a mianowicie, że dana osoba jest „odpowiedzialna za brutalne represje wobec ludności cywilnej w Syrii” lub, że dana osoba „czerpie korzyści z reżimu lub go wspiera” lub, że dana osoba jest powiązana z jakąkolwiek taką osobą. Rada nie wykazała, że uzasadnienie, na którym oparto się przeciwko wskazanemu podmiotowi, jest zasadne.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Radę prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej przysługujących skarżącej. Skarżącej nie przedstawiono na żadnym etapie postępowania „rzeczywistych i wiarygodnych dowodów” lub „konkretnych dowodów i informacji” na poparcie argumentów uzasadniających środki ograniczające przyjęte wobec niej, jak wymaga tego orzecznictwo Trybunału.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieprzedstawienia skarżącej przez Radę wystarczającego uzasadnienia umieszczenia jej nazwy w wykazie.
4. Zarzut czwarty dotyczący ciężkiego naruszenia przez Radę praw podstawowych skarżącej w postaci prawa własności i renomy skarżącej. Środki ograniczające zostały nałożone bez odpowiednich gwarancji umożliwiających skarżącej skuteczne przedstawienie jej sprawy Radzie. Rada nie wykazała, że istotne naruszenie prawa własności skarżącej jest uzasadnione i proporcjonalne. Naruszenie, którego dopuszczono się wobec skarżącej, ma nie tylko wpływ finansowy, lecz szkodzi także jej renomie.
5. Zarzut piąty dotyczący popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie. Odmienne niż wskazuje na to jedyny przedstawiony powód umieszczenia nazwy skarżącej w wykazie, brak jest informacji lub dostępnych dowodów na to, że skarżąca faktycznie „wspiera reżim syryjski” oraz że czerpie zyski z reżimu. Rada błędnie zidentyfikowała również skarżącą jako „Tri Ocean Trading alias Tri-Ocean Energy”, sugerując, że obydwie osoby prawne to ten sam podmiot. Skarżąca jest odrębną spółką, inną niż Tri Ocean Trading.

Skarga wniesiona w dniu 24 października 2014 r. – Gazprom Nieft przeciwko Radzie

(Sprawa T-735/14)

(2014/C 448/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gazprom Nieft OAO (Petersburg, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci L. Van den Hende i S. Cogman)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 4 decyzji Rady 2014/512/WPZiB z dnia 31 lipca 2014 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 3 oraz art. 4 ust. 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 833/2014 r. z dnia 31 lipca 2014 r.;
oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 296 TFUE.

— Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja WPZiB oraz zaskarżone rozporządzenie nie zawierają wystarczającego uzasadnienia i tym samym naruszają art. 296 TFUE.